

ולדעת חכמים – לעולם מונה מיום המכירה עד אותו יום לשנה הבאה, אם היתה שנה פשוטה, נמצאת השנה תמה בסוף שנים עשר חודש, ואם נתעברה השנה, נמצאת השנה תמה בסוף שלוש עשרה חודש.

אין מקדישים ולא מעריכין ולא מחרימין בזה"ז

בזמן הזה, שבית המקדש חרב, אין מקדישים שום הקדש, ולא מעריכין, ולא מחרימין, [כדעת האומרים שסתם חרמים לבדק הבית ולא לכהנים^א], כי כל הדברים הללו דינם להינתן להקדש בדק הבית, וכשאינן בית, אין מה לעשות בו, ואם יקדישום, עלולים להיכשל בהם על ידי שיהנו מהם, וימעלו^ב.

ומי שעבר ועשה זאת, קונסים אותו באופנים הבאים:

- א. בהמה – תעקר.** כלומר נועל את הדלת בפניה, והיא מתה מאיליה ברעב.
- ב. פירות כסות וכלים – ירקבו.** כלומר יניחם במקום שלא יוכלו להיכשל בהם, ויהיו שם עד שירקבו.
- ג. מעות וכלי מתכות – יוליך הנאה לים המלח.**

פסח שלא קרב בראשון ובשני

כבש שהפרישוהו להקריבו לקרבן פסח בזמנו, ולבסוף לא קרב, כי לא היה צריך, לדברי הכל ניתן למוכרו למי שלא הקריב פסח ראשון, להקריבו בפסח שני.

אבל נחלקו חכמים, מה הדין אם לא קרב גם בפסח שני, האם ניתן להקריבו לשנה הבאה או לא. ונאמרו שני ביאורים למחלוקת זו.

א. נחלקו אם עברה שנתו.

הכל מודים שאין לחוש לתקלה, שמא אם ישחו אותו שנה שלימה, יקריבו אותו קודם

^א פירש רש"י, כמאן דאמר סתם חרמים לבדק הבית. ור"י מפרש, דאתיא אפילו כמאן דאמר לכהנים, ואף על גב דשרו, ולא שייך בהן תקלה, הני מילי בתר דמטו ליד כהן, אבל קודם לכן, לא, כדאמר בפרק כל פסולי המוקדשין, חרמים, כל זמן שהם ביד בעלים, הרי הן כהקדש לכל דבריהם, ומועלין בהם. [ו] ואם תאמר, אי הכי, מאי איריא בזמן הזה, אפילו בזמן הבית נמי. ויש לומר, בזמן הבית דשכיחי קדשים, היו בקיאין וזהירין במילי קדושה, אבל השתא, דלא שכיחי, לא זהירי. אי נמי, בזמן הבית שכיחי כהנים, ולא היו צריכין הבעלים להשהותו בידם, ונותנין אותו לאלתר לכהן. [תוס'].

^ב והכי נמי אמרינן בבכורות, בפרק מעשר בהמה, דלאחר חורבן בטלו מעשר בהמה, משום תקלה. [תוס'].